

har været den fremtrædende under Finansudvalgets Forhandlinger om at tage en Stilling til dette Spørgsmaal.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Banker og Sparekasser tror jeg, at det ærede Medlem for Esbjerg ser noget fejl — maaske ogsaa det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk), det tør jeg ikke saa sikkert sige, da jeg ikke er fuldstændig klar derover. Det ærede Medlem for Esbjerg mente, at der fra Finansudvalgets Side var gjort Forsøg paa at lægge Baand paa, hvad han kaldte den fri Udvikling. Saa-dan vil jeg og temmelig sikkert Finansudvalgets Flertal nødig have det opfattet. Da man i 1863 vedtog Loven om Stempelbegunstigelser for Banker og Sparekasser, gik man ud fra, at de skulde stilles fuldstændig ens, og man stillede dem fuldstændig ens. Saa førte Udviklingen med sig, at man fandt, at der var Grund til for en Del af disse Institutioners, nemlig Sparekassernes, Vedkommende at skaffe Folk, som anbragte deres Penge i dem, den Sikkerhed, der kunde gives dem gennem et fra Statens Side ordnet Tilsyn. Hvis man holder paa, at det var og fremdeles er rigtigt, at der fra Samfundets Side skal føres Kontrol med de Institutioner, hvor Folk anbringe deres Penge, kan man ikke samtidig sige, at der ved Siden af skal være Institutioner, som nyde akkurat samme Begunstigelse og ere stilledet akkurat lige med Sparekasserne, men ikke have dette Tilsyn. Det er den Ulighed, der opstaar derved, at en Del af Institutionerne, Sparekasserne, ere under Tilsyn og som Følge deraf afgive større Betyggelse for Befolkningen med Hensyn til Anbringelsen af Penge, medens de andre Institutioner ikke falde ind under Tilsynet, uden at Folk dog ere fuldstændig klare over, hvor Skellet er, det er denne Ulighed, man skulde have hævet. Vi vilde gerne have, at der enten fra Administrationens Side, hvis det kan gøres, eller i modsat Fald gennem Lovgivningsarbejde skulde tages fat paa at faa dette Skel sat saaledes, at paa den ene Side vare de Institutioner, Sparekasserne, der staa under det offentlige Tilsyn, klart og tydeligt for sig selv, og paa den anden Side Bankinstitutionerne, som man selvfølgelig ikke paa nogen Maade vil forbyde Folk at sætte deres Penge i. — det kunde ikke falde nogen ind, det kan man slet ikke gøre — men for hvis Vedkommende man under ingen Omstændigheder vil give Befolkningen det Indtryk, at de staa under noget som helst Tilsyn fra Statens Side eller

nyde nogen Begunstigelse. Det er det, man har ønsket i Finansudvalget. Jeg har forstaaet Ministeren saaledes, at han for det første gaar ud fra, at han ingen Ret har i Henhold til den gældende Lov af 28. Maj 1880 til at give ny Bankinstitutioner Ret til Stempelbegunstigelse, og dernæst at vi, hvis vi skulle naa til en Ordning, der vil være tilfredsstillende for alle Parter, maa have Spørgsmaalet ordnet ved Lov. Deri ligger en indirekte Anerkendelse af, at der er nogen Berettigelse i det Standpunkt, som specielt det ærede Medlem for Ribe har gjort gældende, at det for de ny Bankers Vedkommende er uheldigt, at de ikke under lige Vilkaar kunne konkurrere med de ældre. Jeg gaar ud fra, at Forhandlingerne baade her og i Finansudvalget ville medføre, at det ikke vil vare alt for længe, inden Ministeren faar Spørgsmaalet saa vidt fremmet til Overvejelse, at vi kunne se Forslag om denne Sag, og saa vil der jo anderledes være Anledning til udførlig at komme ind paa at drøfte det Spørgsmaal, om man enten skal gaa til den ene eller til den anden Side. Jeg skal derfor ikke nu udtale mig videre om Sagen.

K. Kristiansen: I Anledning af nogle Udtalelser af det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) om, at Sognesparekasserne neppe havde givet Laan til den Slags Folk, som jeg omtalte før, uden solid Kaution, skal jeg sige, at selvfølgelig fordres der Kaution, men Kautionisten er mange Gange ikke bedre økonomisk stillet end Laantageren, og desuagtet kunne Sognesparekasserne udlaane til disse Folk netop ud fra deres Kendskab til dem, fordi de, naar de vide, at det er dygtige, stræbsomme og ærlige Folk, der komme og laane, kunne være sikre paa, at selv om hverken disse eller Kautionisterne i økonomisk Henseende ere velstillede, men saa godt som intet eje, ville de vedkommende dog, saa snart de kunne, tilbagebetale Laanet. Og jeg kan oplyse, at Sparekassen hjemme i min Kommune, som har gjort mange Udlaan paa den Maade, og som nu har bestaaet i over 30 Aar, endnu ikke har tabt en eneste Øre ved den Slags Udlaan, skønt den mange Gange har laant til Folk, som intet ejede. Det er derfor, jeg mener, at Sognesparekasserne have en stor Gerning, og jeg ønsker ikke, at Bankerne skulle ødelægge dem ved paa Grund af den høje Rente, de tilbyde, at drage Kapital fra Sognesparekasserne. Vi ønske ikke, at Bankerne skulle